

Paní Borisa Kučerová

Scénář

“Před tou světovou válkou, to jsem sice byla dítě, ale pamatuji si to velmi dobře. To byla taková dobrá pohoda, lidé na sebe byli laskaví, vlídní, a všechno bylo tak otevřené, tak kvetoucí. A potom najednou ta doba té okupace, no a to ještě nebylo tak strašné, jak když přišli ti komunisté. To bylo mnohem horší. “

Paní Kučerová to neměla v životě vždy jednoduché, ale snažila se všem překážkám postavit čelem.

Narodila se v roce 1933 v Litovli. Když nastoupila do školy, začala druhá světová válka. V první třídě se skamarádila s dívkou jménem Alice, která doplatila na svůj židovský původ.

“My jsme spolu začaly chodit do první třídy, no a během půl roku Lici najednou nesměla do školy chodit, byl zákaz Židům do škol, do kin, všude. No a potom jednou v noci byl nějaký hluk, a lidi potom říkali, že přijelo nákladní auto a že je naložili na korbou a odvezli pryč, do Terezína. Potom šli někde ještě do nějakého toho Auschwitzu do Polska. No a ta Lici, ta prý šla hned potom do plynu. “

Válku prožívali v klidu , na konci války však u nich doma přebývali němečtí vojáci. V těch dnech partyzáni vyvraždili v Javoříčku místní německou rodinu a na to Němci zareagovali vypálením celé vesnice.

“Najednou lidé říkali : ,Hoří, hoří, tam na Javoříčsku hoří’. Protože Javoříčko je kousek od Litovle. Tak jsme vylezli na střechy a koukali jsme se a samozřejmě jsme viděli jenom dým. Velikánský, jakoby byl někde oheň. No a tidletí hoši němečtí pak přijeli až nad ránem a na druhý den si tam prali košile. A tehdy vlastně vypálili to Javoříčko.“

Na příchod sovětské rudé armády čekali s rozpaky.

“Náš otec přišel a říkal: ,Rusáci jsou už tady, Rusáci jsou tady, já je jdu vítat!’ My jsme byli všichni schovaní a otec vyšel ven a asi za půl hodiny se vrátil skleslý. Maminka mu říkala: ,Tak co, jací jsou ti Rusi?’ A on říkal: ,Bud’te schované tady, nechod’te vůbec nikdo ven’, tam těm lidem říkal, ,protože já jsem šel za nimi a říkal jsem: ,Vítám vás!’ a přišel ten jeden Rus a říkal: ,Skolko časov?’ Táta se podíval na hodinky a Rus říkal: ,Davaj časy!’ ”

Po válce se rodina přestěhovala do Šumperka.

Později se paní Borisa vdala a měla tři syny. Komunistický režim, který v té době byl, nesnášela. Jeden z důvodů bylo i to, že byla věřící. Nejmladší syn Dušan studoval gymnázium a kvůli špatné politické situaci chtěl emigrovat do Kanady. To se mu později podařilo.

“S Dušánkem jsem se rozloučila a já jsem myslela, že ho vidím naposled, protože to tady vypadalo, že ten komunismus tady bude na věky. No a on odešel a říkal: ,Mámo, ale ani k autobusu se mnou nechod’. Tak odešel. Ale takové ticho, které já jsem tehdy slyšela, to si nedovedete představit! To bylo hlasité, hrozné ticho.“

Naštěstí doba komunismu zanedlouho pominula a se synem Dušanem se opět shledala. Dnes žije paní Borisa spokojený život v Bukovicích u Velkých Losin.